

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

41. An Sacerdos moribundus possit se ipsum vngere? Ex part. 5. tr. 3. res.
94. p. 263.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

Sup. hoc in Ref. not. seq.

rafterem; nequit tamen eodem periculo morbi valide iterari; idque constat ex vlt. Ecclesie: quando verò adest nouum periculum, aut antiquum periculum, quod iam desierat; redit; valide iterum administrari potest. Vnde etiam perseuerante antiquo periculo, non tamen ita proximo; id est, etiam perseuerante agitudine eadem, cessante tamen vrgenti illo periculo, si postea contingat in nouum periculum incidere; valide confertur Sacramentum iterum, ac tertio, vel quoties de nouo aduenit periculum. Difficilius est, an, si perseuerante eadem agitudine cum suo statu periculoso, adueniat noua aliqua agritudo omnino distincta à præcedenti, etiam illa per se tam periculosa, vt sufficiat per se ad conferendam Extremam Vnctionem, possit iterum repeti hoc Sacramentum? In qua re, saluo meliori iudicio, Ego distinguem, si enim agritudo superueniens iudicio Medicorum sit aliquid natura sua comitans, vel ordinariè consequens, aut annexum priori agritudini perseuerant; tunc, etiam si secundum leges physicas curationis, & secundum definitiones agritudinum, seu morborum, specie distinguantur, possunt, & debent reputari pro vno & eodem. Item, si morbus, vel agritudo superueniens idè periculosa sit comparatione subiecti, quia casu inueni subiectum præcedenti morbo laborans; secus non futura notabiliter periculosa, potest adhuc illud periculum præcedentis morbi censerè auctum, creuisseque ex aduentu alicuius concussæ, ac proinde non iterandum hoc Sacramentum. Si verò causa superueniens ipsa per se independentè è præcedenti, tam periculosa sit, vt nouum censeatur periculum, sufficiens se solo ad conferendum Extremam Vnctionem patienti; non improbabile mihi videtur posse iterum repeti Sacramentum; est enim simpliciter alius status agroti, morbulque diuersus, maxime, si adhuc erat spes aliqua naturaliter sanandi in præcedenti morbo, tamè ex superuentu sequentis ea spes tollatur. Vnde si contingat agrotum malignis febribus periculose decumbentem ab aliquo lethali ter vulnerari, etiam si ratione prioris agritudinis suscepit Extremam Vnctionem; probabile omnino puto, posse iterum licitè, & validè Extremam Vnctionem recipere: tunc quia agritudo simpliciter noua constituit hominem in nouo & distincto agone, & noua & distincta necessitate auxiliorum respectu secundæ agritudinis, ad cuius agonem, & certamen nondum existentis non data fuerat gratia præcedentis Sacramenti. Nec enim Sacramentum hoc confert gratiam cum respectu ad auxilia, vel (quod idem est) auxilia non conferuntur intuitu Sacramenti suscepti, nisi comparatione agritudinis, in qua existeret agrotus, quando suscepit Sacramentum. Cum ergo iam existat simul in alia noua agritudine, non minus indigente gratia, auxiliis, & inductione Presbyterorum Ecclesie, qui orent super agrotum, vt oratio fidei saluet infirmum, & alleuet eum Dominus; non vidèo cur ad hos omnes effectus, & ad sanitatem etiam corporis, modo explicato, non possit vti secundo Sacramenti huius remedio, vrgente secunda indigentia; quod enim alia agritudo nondum obierit, per accidens esse videtur, si expectemus præcisè nouæ agritudinis indigentiam. Hucusque Dicastillus, quæ secundum eius mentem dicta esse volo.

2. Dicendum est igitur, posse iterum hoc Sacramentum in agritudinibus diuturnis, vt in hydrophisi, & similibus, quando accidit periculum mortis, quod potest accidere aliquando bis, & ter; vt notat Zanardus in Direct. Theolog. par. 1. de Sac. Extr. Vnction. cap. 5. in fine, quod etiam notauit Raguccius in Lucerna Parochorum, de Sac. Extr. Vnct. quest. 10. num. 3. vbi testatur in ciuitate Beneuenti quemdam

Scipionem Mascambrannum supra ter fuisse vnctum in quadam infirmitate, in qua melius se habuit, & deinde iterum subit periculum mortis.

3. Sed si obiter hic aliquis inquirat, an sit peccatum mortale absque necessitate non repetere formam Extremæ Vnctionis, in singulis membrorum vnctionibus; negatiuè respondet vbi supra Dicastillus, *amb. 4. num. 69.* sic asserens: De repetitione verò eiusdem formæ in singulis vnctionibus, Aliqui putant esse necessariam saltem necessitate præcepti in vnaquaque vnctione sua formam repetere, quod mihi placet. Vtrum autem sit peccatum mortale, ita sine vrgente necessitate omnes conferre Vnctiones, vt interim, dum sunt, vna tantum forma communis omnibus proferatur? Aliqui Recentiores dicunt: nisi moneatur vngendus de periculo nullitatis Sacramenti, esse mortale; nimirum supponentes illam doctrinam, quod in materia Sacramentorum, nec forma, nec materia dubia, nec minister dubius adhiberi debeat, nisi saltè moneatur susceptorus de periculo nullitatis. Quæ sententia probabilis est, & in praxi omnino sequenda: sed non quidquid est positum in opinione, statim celsendum dubium quoad hoc, tunc enim aliqua, quæ quamuis non sint certa omnimoda certitudine, ad eam proximè accedunt; vel tanta est probabilitas, vt possit quis mortaliter esse securus. Et quidem in nostro casu, cum præter Vnctionem legitimam, vt supponimus, oratio Presbyteri adhibeatur communis pro omnibus Vnctionibus; non video esse timendum, aut dubitandum de nullitate, aut valore Sacramenti; vt censerè debeat peccatum mortale ex eo præcisè capite, quod hic, aut ille Doctor velit mouere Quæstionem. Talis est illa quæstio de valore Sacramenti Pœnitentiæ cum sola attritione, etiam cognita vt tali. Vnde existimo vnicam formam sufficere. *Per istas sanctas Vnctiones, & suam piissimam misericordiam indulgeat tibi Deus quicquid peccasti per visum, auditum, odoratum, gustum, & tactum.* Interim exhibendo omnes prædictas Vnctiones: hæc enim verba tam integrè, & expressè significant, atque significarent singulæ formæ per se dictæ. Hæc Dicastillus. Sed ego hanc sententiam in sola necessitate olim admisi, & nunc admitto cum Tannero *tom. 4. disp. 7. quest. 1. amb. 1. num. 19.* & tenet, me citato, Pater Lugo *de Sacram. in genere, cap. 12. num. 3.*

Sup. hoc supra in Ref. 8. paulo post initium, à verè & doctissimus Barbosa vlt. que in fine, & in Ref. 10. & 11. leges eas per totas, & in Ref. 35. ad mediū, à verè sed an in tali casu, &c.

Sup. his materia, forma, & Ministro dubio supra in tr. 1. ex doctrina Resol. 102. §. 1. post mediū, ad verè. Sequitur grauitè, & in alio §. & verè, eius not.

Sup. his nullitate, aut valore supra in Ref. 16. §. Tertia, & §. Adhuc & in aliis eius not. & lege etiam Ref. & verè, annot. primæ huius §.

Admitit in Ref. præteritæ annot. & in eodem §. Tertia, & in aliis eius not. & signatè lege Resol. 10. &c.

RESOL. XLI.

An. Sacerdos moribundus possit se ipsum ungerè? Ex part. 5. tr. 3. Ref. 94

§. 1. Videtur affirmatiuè respondendum, quia, vt supra satis probatum est, Sacerdotem moribundum posse se ipsum communicare, sed respondeo negatiuè, quia S. Iacobus satis indicat diuersas esse personas infirmi & Presbyteri vncturi. Secundo, quia forma mutaretur substantialiter quoad significationem verborum, non enim idem est: indulgeat tibi Deus quicquid deliquisti; & indulgeat mihi quicquid deliqui, & c. sicut esset mutatio substantialis si quis diceret, Baptizo me, vt docet S. Thom. *quest. 66. art. 5. ad 4.* Tertio, quia sacramenta quæ perficiuntur ipso vsu, requirunt ministerium à suscipiente diuersum. Aliud est de Eucharistia, quæ est sacramentum in re permanenti consistens, & ita docet Mercerus in 3. part. de Sacramentis, *quest. 32. art. 5.*

RESOL.

Sup. hoc in Ref. præteritæ.